

Specifieke vraagpunten bij het Wetsvoorstel bijzondere maatregelen financiële ondernemingen ("Interventiewet")

Bepaalde onderdelen van het ontwerpvoorstel behoeven nadere overweging. Hiertoe worden de onderstaande specifieke vraagpunten voorgelegd. Suggesties aangaande deze vraagpunten worden bijzonder op prijs gesteld.

Overbruggingsinstelling

In andere landen komt het fenomeen 'bridgebank' voor, in het Nederlands vertaald met 'overbruggingsinstelling'. Een dergelijke instelling heeft als doel als overnemer op te treden, om vervolgens tijdelijk de overgenomen deposito-overeenkomsten, activa of passiva, of aandelen van de probleeminstelling te houden. Het is de bedoeling dat de overbruggingsinstelling na enige tijd de deposito-overeenkomsten, activa of passiva, of aandelen op haar beurt weer overdraagt aan een ander. De overbruggingsinstelling komt pas in beeld wanneer niet aanstonds een derde kan worden gevonden die bereid is de deposito-overeenkomsten, activa of passiva, of aandelen over te nemen. De overbruggingsinstelling oefent niet een ander bedrijf uit. Idealiter wordt de overbruggingsinstelling opgericht in stille tijden, voor het geval een bank of verzekeraar in problemen komt. Of de overbruggingsinstelling ooit wordt gebruikt is bij de oprichting nog niet bekend, laat staan dat men de overbruggingsinstelling opricht met het oog op een specifieke bank of verzekeraar. De overbruggingsinstelling ligt als een 'slapende vennootschap op de plank' totdat zij nodig is.

Uw mening ten aanzien van de vormgeving van de overbruggingsinstelling wordt zeer op prijs gesteld. Enkele richtinggevende vragen hierbij zijn:

- a. Wat moet er met betrekking tot de overbruggingsinstelling worden geregeld?
- b. Wie richt de overbruggingsinstelling op?
- c. Wie maakt deel uit van het bestuur van de overbruggingsinstelling?
- d. Wie financiert de overbruggingsinstelling?
- e. Ervan uitgaande dat de overbruggingsinstelling een vennootschap is, wie zijn de aandeelhouders?

Noodregeling

In de praktijk wordt een noodregeling vrijwel altijd omgezet in een faillissement. De noodregeling kent twee varianten: een saneringsvariant, waarin verbintenissen kunnen worden overgedragen, en een liquidatievariant. De saneringsvariant blijkt in de praktijk vrijwel niet te werken. In de nieuwe systematiek, waarin de overdracht beter is geregeld, is er voor de saneringsvariant nog minder plaats dan thans. De fase waarin de probleeminstelling nog wel overlevingskansen heeft valt buiten het bestek van dit wetsvoorstel en zal worden geredresseerd door aanpassing van het crisisinstrumentarium in die fase. Voor de waarschijnlijk hoogst zeldzame gevallen waarin nog wel een sanering zou kunnen plaatsvinden, kan gebruik worden gemaakt van de zogeheten doorstart, die naar de vorm een faillissement is maar naar de inhoud een sanering. Voor de liquidatievariant geldt dat zij weinig toegevoegde waarde heeft naast het faillissement.

Dit alles pleit niet voor handhaving van de noodregeling. Daar staat tegenover dat de praktijk zich niet laat voorspellen; misschien kan de noodregeling in een bijzondere situatie die we nu nog niet kunnen voorzien, toch haar nut bewijzen. Dan geldt voor de handhaving van de noodregeling: baat het niet, dan schaadt het niet.

In deze consultatie wordt daarom specifiek de vraag voorgelegd of de noodregeling moet worden gehandhaafd en, zo ja, of daarbij nog onderscheid moet worden gemaakt tussen banken en verzekeraars.

Positie (groot)aandeelhouders

Voorgesteld wordt dat de aandeelhouders bij een verzoek door DNB om een aandelenoverdrachtsplan goed te keuren in beginsel niet vooraf worden gehoord, en later in verzet kunnen komen. De reden hiervoor is dat de kans op uitlekken te groot wordt geacht wanneer grote aantallen aandeelhouders vooraf worden gehoord. Een uitzondering wordt gemaakt voor aandeelhouders met een belang van meer dan 10%: zij kunnen in de gelegenheid worden gesteld

van te voren te worden gehoord. Voor het maken van een onderscheid tussen grootaandeelhouders en kleine aandeelhouders bestaan verschillende redenen. De kans op uitlekken is minder groot wanneer slechts een gering aantal aandeelhouders wordt gehoord. Kleine aandeelhouders zullen veelal aandeelhouder zijn vanuit financiële motieven, niet om redenen van zeggenschap. Wanneer hun verzet slaagt, is er aanleiding dat het gevolg daarvan eerder is dat zij op een hoger bedrag aanspraak kunnen maken dan dat de overdracht moet kunnen worden teruggedraaid. Wanneer een vooraf gedaan verweer van grootaandeelhouders slaagt, kan dit leiden tot het niet doorgaan van de overdracht. Voor de goede orde: hetgeen kan worden aangevoerd, is voor grootaandeelhouders en kleine aandeelhouders gelijk. Zijn er zowel grootaandeelhouders als kleine aandeelhouders, dan kunnen de kleine aandeelhouders achteraf in verzet komen, en kunnen de grootaandeelhouders zich voegen in die verzetprocedure, ook als zij vooraf zijn gehoord.

Graag vernemen wij of uw mening over de noodzaak en wenselijkheid van de uitzondering voor grootaandeelhouders en of de grens van 10% juist is.

'Amicus curiae'

Voor het geval geen aandeelhouders vooraf worden gehoord, is bepaald dat de rechtbank vooraf wel een persoon kan horen 'die tot taak heeft de belangen van de aandeelhouders te behartigen'. Hierbij is gedacht aan een variant op de figuur van de 'amicus curiae': iemand die een voor de aandeelhouders gunstige zienswijze naar voren brengt, zonder dat de aandeelhouders hiervan vooraf op de hoogte zijn gesteld. Het horen van een vertegenwoordiger van de belangen van aandeelhouders laat onverlet dat de aandeelhouders achteraf in verzet kunnen komen.

Heeft de mogelijkheid om een dergelijke vertegenwoordiger van de belangen van aandeelhouders te horen volgens u een toegevoegde waarde?